

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΥΘΕΝ ΤΩ 1879 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, ΜΑΚΚΑ, ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΟΝ

ΤΟΜ. ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ν. Γ. ΠΑΣΣΑΡΗ

—
1886

ΓΑΛΗΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΙΑΡΤΘΕΝ ΤΩ 1873 ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΑΤΡΩΝ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ, Σ. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ, Ν. ΜΑΚΚΑ, Ν. ΔΕΛΛΑΠΟΡΤΑ

ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΕΒΔΟΜΕΝΟΝ

ΥΠΟ

Α. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΑΣ

Διά τὸ Ἐξωτερικὸν Δρ. Ν. 20.
» » Ἐσωτερικὸν » » 15.
» τοὺς κκ. Φοιτητάς . . . » » 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ ΓΑΛΗΝΟΥ
Ὁδὸς Πινακωτῶν
ΑΡΙΘΜΟΣ 8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Πειραματικαὶ μελέται περὶ τῶν δι' ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου ἐπιδέσεων (Τέλος). — Ἀκαδημία τῆς ἰατρικῆς ἢ ἐν Παρισίοις. Πρωματῖνα καὶ μικρόβια. (Συνέχ.) — Τὰ βακτηρίδια τῆς Ψευθράς, ὑπὸ Π. Παμπούκη. — Συφιλίδος θεραπεία. — Θεραπεία τῆς κατὰ κλάκας ἀλωπεκίας. — Θεραπεία τοῦ κατὰ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς ἐκζέματος. — Δελτίον τῶν ἐν Ἀθήναις ἀποβιώσεων κατὰ μῆνα Μάρτιον 1886. — Ἐξοπονήσεις. — Βιβλιογρ. δελτίον.

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙ' ΥΠΟΝΙΤΡΙΚΟΥ ΒΙΣΜΟΥΘΙΟΥ ΕΠΙΔΕΞΕΩΝ.

ΚΑΤΑ GOSSELIN ΚΑΙ HÉRET.

(Συνέχεια. ἴρα σελ. 2).

Β'. — Τρόπος τῆς ἐνεργείας.

Ἐκ τῶν προεκτεθέντων προκύπτει μὲν ὡς ἀναγκαῖον συμπέρασμα ὅτι τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ἀντισηπτικὰ καταστέλλει τὴν φλεγμονὴν καὶ παρακωλύει τὴν πύθιν, ζητητέον ὅμως τίμη τρόπον ἢ τῶσφ διάφορος αὕτη οὐσία καὶ ὑπὸ χημικὴν καὶ ὑπὸ φυσικὴν ἐποψὴν τῶν λοιπῶν ἀντισηπτικῶν προκαλεῖ τῶσφ ὅμοια φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα. Πῶς τὰχα παρασιτοκτόνον ἢ θρομβωτικόν; ἢ ἐπιδρᾷ τοπι- κῶς ἐπὶ τὴν ζωτικότητα τῶν ἰσθῶν.

ΓΑΛ. ΤΟΜ. ΙΣΤ'.

2

α. — Τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον εἶναι παρασιτοκτόνον; Βεβαίως ὄχι, καὶ τοῦτο διότι δὲν εἶναι πτητικόν, ἐπειδὴ δὲ συγχρόνως δὲν εἶναι καὶ διαλυτόν, ἔπεται ὅτι δὲν καταστρέφει τοὺς σπόρους ὑγροῦ μεθ' οὗ μίγνυται· ἐν ζυμῷ 100 γραμμάτων παρασκευασθέντι κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Micheli ἐν ᾧ ἐτέθησαν 5, 10 ἕως 30 γράμματα ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου ἐπῆλθε χρόνου προϊόντος σήψις καὶ ἀνευρέθησαν ἐν αὐτῷ μικροκοκκοί, βακτηρίδια, βακίλια ἀπὸ τῆς δευτέρας καὶ τρίτης ἡμέρας, τὸ δὲ ἕλας τοῦ βισμούθιου ἀδιάλυτον παρέμεινεν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ δοχείου, συνεπῶς καὶ ἂν ἐκέκτα τὴν παρασιτοκτόνον δύναμιν διὰ τὸ ἀδιάλυτον αὐτοῦ οὐδόλως ἦτο δυνατόν νὰ ἐπιδράσῃ. Δι' ἑτέρων πειραμάτων δι' ὧν ἐπετεύχθη ἡ ἐπαφὴ τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου χωρὶς ταχεῖας ἀποξηράνσεως τοῦ μίγματος κατεδείχθη ὅτι τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον κέκτηται ἀντισηπτικὴν δύναμιν, καθότι ἐν τῷ ζυμῷ ἢ τῷ αἵματι τοῦ πειράματος οὔτε μικροκοκκοί οὔτε βακτηρίδια εὐρέθησαν.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον εἶναι παρασιτοκτόνον καθόσον τυγχάνει εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς παρασιτογόνου οὐσίας καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξιν παρασίτων ἐπιπασσόμενον ἐπὶ τῶν τραυματικῶν ἐπιφανειῶν πρὸ τῆς ἐπιδέσεως τῶν τραυμάτων.

β. — Τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον εἶναι θρομβωτικόν; — Ἡ τοιαύτη τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου ιδιότης, ἂν ἀληθῶς ὑπάρχει εἰς τὸ σῶμα τοῦτο, δὲν ἀποδεικνύεται τόσον εὐκόλως ὅσον διὰ τὰ λοιπά ἀντισηπτικὰ διότι ἂν εἰς λευκωματοῦχον ὑγρὸν μίγμῃ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον τὸ σχηματιζόμενον ζῆμα ἀποτελεῖται μόνον ὑπὸ τοῦ ἕλατος τοῦ βισμούθιου χωρὶς τεθρομβωμένου λευκώματος· δι' ἑτέρου ὁμοῦ πειράματος κατὰ τὸ ὅποιον εἰς ἕλκον ὠρολογίου ἐνέχουσιν λευκωματοῦχον ὑγρὸν ἐπεχύθη σταγῶν μίγματος 1:10 ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου καὶ ὕδατος διηθηθέντος παρετηρήθη ἕλαφρὰ θόλωσις τοῦ ὑγροῦ λευκώματος· ἀφ' ἑτέρου μίγνυμένου αἵματος μετὰ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου παρετηρήθη ὅτι τὸ αἷμα ἔλαβε κιτριλίζουσαν χροίαν ὀφειλομένην βεβαίως εἰς θρόμβωσιν μέρους τοῦ λευκώματος τοῦ αἵματος, ἥτις θρόμβωσις ἀποδοτέα εἰς τὴν ἔκλυσιν τοῦ νιτρικοῦ ὀξέος.

Ἐκ τούτων ἔπεται ὅτι τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον ἂν κέκτηται θρομβωτικὴν δύναμιν αὕτη εἶναι λίαν ἀσθενής, ὥστε βεβαίως δὲν συντελεῖ εἰς τὸν παρεμποδισμόν τῆς σήψεως τοῦ αἵματος.

Τὸ σημαντικώτερον ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι παρακωλύει τὰς ἐπιγενεῖς αἱμορραγίας, τὰ ὅποια βεβαίως προέρχεται ἐκ τῆς θρομβώσεως τοῦ αἵματος κατὰ τὸ στόμα τῶν λεπτῶν τριχοειδῶν ἀγγείων, προερχομένης ἐκ τῆς ἐκλύσεως νιτρικοῦ ὀξέος ἅμα ὡς τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον μίχθη μεθ' ὕδατος, ἡ ποσότης τοῦ ἐκλυομένου νιτρικοῦ ὀξέος εἶναι ἐλαχίστη διὸ καὶ ἐνεργεῖ ὡς θρομ-

βωτικὸν καὶ στυπτικόν, οὐχὶ δὲ καὶ ὡς καυτήριον, τοσοῦτον ὅσον συνέβαινον ἂν ἡ ποσότης ἦτο μείζων.

Ἐκ τούτων δηλοῦται ὅτι τὸ ὑπονιτρικὸν βισμούθιον διὰ τὸν παρεμποδισμόν τῶν ἐπιγενῶν αἱμορραγιῶν ἐνεργεῖ ὡς θρομβωτικὸν διὰ τὸ ἐκλυόμενον νιτρικὸν ὀξὺ· τὸ ἀνεύθρον ὁμοῦ βισμούθιον ἐκ τῆς μίξεως τοῦ ὁποίου μετὰ ὕδατος δὲν προκύπτει ἔκλυσις νιτρικοῦ ὀξέος τίνι τρόπῳ ἐνεργεῖ παρακωλύον τὰς ἐπιγενεῖς αἱμορραγίας; βεβαίως ἐνεργεῖ ὡς στυπτικὸν ἀπλῶς καὶ ἀποξηραντικόν.

Ἐξ ἀπάντων λοιπῶν τῶν προεκτεθέντων προκύπτει ὡς συμπέρασμα περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐνεργείας τοῦ ὑπονιτρικοῦ βισμούθιου κατὰ τὴν ἐπίδρασιν τῶν τραυμάτων, ὅτι ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ αὕτη ἀποδοτέα εἰς τρεῖς κυρίως αἰτίαι.

α. — Τὴν θρομβωτικὴν δύναμιν, ἀπότοκον τοῦ ἐκλυομένου νιτρικοῦ ὀξέος κατὰ τὴν μίξιν τοῦ βισμούθιου μεθ' ὕδατος.

β. — Τὴν στυπτικὴν δύναμιν ἐκ τῆς αὐτῆς προερχομένης αἰτίας καὶ

γ. — Τὴν στυπτικὴν δύναμιν ἣν κέκτηται τὸ ὀξειδίου τοῦ βισμούθιου ὅσον ἀποτελεῖ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἕλας.

Γ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ Η ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ.

(Συνεδρίασις τῆς 12 Ἰανουαρίου).

Πτωματῶνα καὶ Μικροβία.

(Συνέχεια. σελ. 68).

Τῷ 1881 πεισθεὶς ὅτι τὸ ἐν ταῖς οὖροις ἀλκαλοειδές τοῦ Pouchet ἀνήκει εἰς τὰς πτωματίναις προέβαλον τὸ ζήτημα ἂν αἱ κατὰ φύσιν ἐκκρίσεις ζῶων τινῶν, ἐπικινδύνων διὰ τὰ δηλητηριώδη αὐτῶν ἀποτελέσματα, ὀφείλουσι τὴν ἐνεργητικότητά αὐτῶν εἰς οὐσίας ἀλκαλοειδεῖς προσομοίας ταῖς ἐν ταῖς κατὰ φύσιν οὖροις· πρὸς τούτοις δὲ ζήτησας εἰς τὰ προϊόντα τῶν δηλητηριωδῶν ἀδένων τῶν ὀφιδειδῶν τὰ ἀλκαλοειδῆ ταῦτα ἀνεύθρον εἰς τὸν ἰόν αὐτῶν μικρὰν ποσότητα ὕλων ἀνηκουσῶν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν ὀργανικῶν ἀλκαλίων. Προέμνηθεύθη ἰόν γνήσιον τοῦ *τριγωνοπεράλου*, καὶ δὴ τοῦ *naja tripudians* τῶν Ἰνδιῶν (*cobra capello* τῶν Πορτογάλων), ἐξ οὗ ἀπήλαυσα δύο νέα ἀλκαλοειδῆ καθιζάνοντα διὰ τῆς δεψίνης, τοῦ ἀντιδραστηρίου τοῦ Mayer καὶ τοῦ Nessler, διὰ τοῦ ἐνωδίου ἰωδιούχου καλίου κλι, καὶ παράγοντα ἕλατα χλωριοπλετικὰ καὶ χλωριοχρυσικὰ κρυσταλλικά, ὑδροχλωρικὰ

ουδέτερα, διαλυτά, κρυσταλλικά, μετρίως υγροσκοπικά, πρὸς δὲ διὰ τῶν ἀλκαλοειδῶν τούτων ἐν ὑγρῷ ουδέτερον ἢ μετρίως δέξινον τῇ ἐπιδράσει τοῦ σιδηροκυανιοῦ καλίου καὶ τῶν ἀλάτων τοῦ σιδήρου καθιζάνει ἀμέσως κυανοῦν τῆς Πρωτείας. Τὰ σώματα ταῦτα εἶναι φύσεως παρεμφεροῦς τῇ τῶν πρωματινῶν, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόση ἰσχυρὰ δηλητήρια ὅταν ἐκείναι, καθότι ἄλλα μὲν τούτων καθιστᾷσι δραστηριωτέρας τὰς οὐροποιητικὰς λειτουργίας, ἄλλα τὰς τῆς ἀποπκτήσεως, προκαλοῦσι δύσπνοιαν καὶ ἠλιθιότητα, ἄλλα ὑπνον, ἀλλ' οὐδὲν τούτων τὸν θάνατον ἢ μᾶλλον ἐνεργὸς τοῦ ἰοῦ οὐσία δὲν εἶναι φύσεως ἀλκαλοειδοῦς.

Τῷ 1881 ἐξήτασα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐποψιν τὸν κατὰ φύσιν τοῦ ἀνθρώπου σίελον, ὅστις ἐμπεριέχει διαφόρους δηλητηριώδεις οὐσίας εἰς μικρὰν ποσότητα· καίτοι διαφέρει οὐσιωδῶς ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἀναλόγως τοῦ χρόνου καὶ ἂν ἐκρέει ἀπὸ τῶν διαφορῶν σιεροποιῶν ἀδένων, οὐχ' ἦττον τὸ ὕδατῶδες αὐτοῦ ἐκχύλισμα παραχθέν εἰς θερμοκρασίαν 100° εἶναι δηλητηριώδες ἢ τοῦλάχιστον νερκωτικὸν διὰ τὰ πτηνὰ. Ἡ δηλητηριώδης αὕτη ἐνέργεια ὀφείλεται τάχα εἰς ἀλκαλοειδῆ; Παραλαμβανομένου τοῦ διαλυτοῦ ἐκχυλίσματος τοῦ σιέλου διὰ μικρᾶς ποσότητος λίαν ἀραιοῦ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος, ἀκαλούθως διὰ τοῦ ἀντιδραστηρίου τοῦ Mayer, σχηματίζεται ἕζημα ὅπερ συλλεγνόν, πλυθὲν καὶ ἀποσυντεθέν διὰ θειοῦχοῦ ὑδρογόνου ἐγκαταλιμπάνει μετὰ ἐξάτμισιν λεπτὰς μικροσκοπικὰς βελόνας ὑδροχλωρικοῦ ἄλατος διαλυτοῦ, τὸ ἄλας ταῦτο, καθαρῶς δὲ ἀκράτου οἶνοπνεύματος παράγει μετὰ τοῦ χλωριούχου χρυσοῦ καὶ πλατίνης ἄρτυρα ἄλλα διαλυτὰ λίαν μεταβλητὰ, ἢ δὲ ὑδροχλωρική αὐτοῦ διάλυσις διὰ τοῦ σιδηροκυανιοῦ καλίου καὶ τοῦ ἀραιοῦ χλωριούχου σιδήρου καθιζάνει ἀμέσως κυανοῦν τῆς Πρωτείας· τὰ ὑδροχλωρικά τῶν ἀλκαλοειδῶν τούτων ἄλατα ἐγγεόμενα εἰς τὰ πτηνὰ ἐπάγονται νάρκην.

Ἀναμνηστέον ὅτι τῷ 1852 ὁ GIBBZ παρετήρησε τὴν ὑπαρξίν ἀλκαλοειδοῦς εἰς τὸν ἰὸν τοῦ φρόνου καὶ τῆς σαλαμάνδρας, καὶ ὅτι τῷ 1866 ὁ Zalesky ἀπεχώρησεν ἐν τῶν ἀλκαλοειδῶν τούτων ἐκ τοῦ ἰοῦ τῆς σαλαμάνδρας τὴν σαλαμάνδρινον $C_34 H_{60} Az_2 O_5$.

Ἄπαντα ταῦτα τὰ συμπεράσματα τῶν ἐργασιῶν τῶν διαφορῶν ἐρευνητῶν παρημελήθησαν ἢ κακῶς ἐξιτιμήθησαν ἕνεκα τοῦ κρατοῦντος δόγματος, ὅτι ταῦτα εἶναι προϊόντα τῆς δράσεως τῶν ἀντιδραστηρίων. Τὸ κατ' ἐμὲ ὅμως ἐκ τῶν ἐμῶν ἐρευνῶν συνεπέρανα ὅτι τὰ ζῷα παράγουσι κατὰ φύσιν ὡς καὶ τὰ φυτὰ ἀλκαλοειδῆ, ὅπερ συμπεράσμα ἐπεθεσθαι ὀνῆ καὶ ἐκ τῶν ἐπὶ τὰς τῶν μυῶν ὕλας ἐρευνῶν μου. Πρὶν ὅμως περιγράψω τὴν σειράν τῶν ἀπὸ τοῦ μυϊκοῦ ἰστοῦ ἀλκαλοειδῶν δίκαιον γὰρ ἐκθέσω τὰς περ' ἄλλων συγχρόνως γενομένας ἐρεῦνας.

Τῷ 1870, μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Selmi, δύο ἰταλοὶ χημικοὶ ὁ

Parento καὶ ὁ Spica ἀντικαθόμενοι εἰς τὰς ἰδέας τοῦ Selmi ἐδογμάτισαν ὅτι ἅπαντα τὰ ἀλκαλοειδῆ ἢ μέρος αὐτῶν τὰ ἀπὸ τῶν ἐν σήψει οὐσιῶν ἐξαγόμενα ὑπάρχουσι καὶ κατὰ τὴν ζωὴν ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτης ἐξετάσαντες τῷ 1880 τὸ αἷμα, τὸ λεύκωμα τοῦ ὄου, τὸν ἄρτον κλ. κατώρθωσαν ν' ἀποχωρίσωσιν ἀπ' αὐτῶν ἕλην ἀλκαλοειδῶν ἀντιδρώντων ὡς αἱ πρωματινῶν· δὲν προέβησαν ὅμως περαιτέρω.

Τὰ πειράματα αὐτῶν ἐπανελείφθησαν καὶ ὑπὸ τῆς ἰταλικῆς τῶν πρωματινῶν ἐπιτροπῆς τῷ 1885, ἥτις συνεπέραναν·

“Ὅτι ἐξάγεται ἀπὸ τοῦ λευκώματος τοῦ ὄου ἕλην ἀλκαλοειδῶν (ἐξ ἑκατὸν ὠν ἀπὸ ἡλίκουσαν τοσαύτην ποσότητα ὅση ἤρκει ὅπως καταδείξῃ τὴν βασικὴν αὐτῆς φύσιν) ὅτι εἰς τὸ κίτρινον τοῦ ὄου εὐρίσκεται ἀκριτὰ ἄφθονος βάσις, ἥτις εἶναι ἡ νευρίνη, ὀφειλομένη πιθανῶς εἰς τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς βιτελλίνης καὶ τῆς λεκυθίνης.

“Ὅτι εἰς τὸ αἷμα ὑπάρχει μικρὰ ποσότης τῆς αὐτῆς βάσεως ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἕτεραι.

“Ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου (3700 γραμμ. νωποῦ ἐγκεφάλου βοῦς) ἐξήγαγον ἕλην ἀλκαλοειδοῦς ὅπερ ὁλοῦται διὰ τοῦ χλωριούχου χρυσοῦ, καθιζάνει ἀφθόνως διὰ τοῦ φωσφορομολυβδαινικοῦ νατρίου καὶ διὰ τοῦ ἰωδιούχου καλίου καὶ ὑδραργύρου, ὅπερ ὅμως διὰ τὴν μικρὴν αὐτοῦ ποσότητα δὲν ὄρισθη.

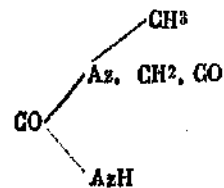
“Ὅτι εἰς τὸ ἦπαρ ὑπάρχουσι δύο ἀλκαλοειδῆ εἰς ἐλάχιστην ποσότητα ἐξαγόμενα διὰ τῆς μεθόδου τοῦ Siles, διακρίνονται δὲ ἀπ' ἀλλήλων διότι τὸ ἕτερον ἀποχωρίζεται ἀπὸ ἀλκαλικῶν ὑδατούχων διαλύσεων διὰ τοῦ διτανθρακικοῦ νατρίου ἀνατραποσόμενον μετὰ αἰθέρας, ἐνῶ τὸ ἕτερον δὲν ἀποχωρίζεται. Ἡ πρώτη, ἡ μᾶλλον σπουδαία τῶν βάσεων τούτων, παράγει ἄλας ὑδροχλωρικῶν καὶ ἰδίας θεικῶν ὄξινον ἰόχρουν, καθιζάνει κίτρινα κρυστάλλα διὰ τῆς χλωριούχου πλατίνης καὶ τοῦ χλωριούχου χρυσοῦ, διὰ τοῦ ἰωδιούχου ὑδραργύρου καὶ καλίου, διὰ τοῦ ἰωδιούχου καδμίου καὶ καλίου, ἀνάγει ἀμέσως τὸ σιδηροκυανιοῦ καλίου. Τὸ χλωροχρυσιδὸν ἄλας τῆς ἐτέρας βάσεως ἥτις πιθανῶς εἶναι νευρίνη, εἶναι λευκοκίτρινον καὶ κρυσταλλοῦται ἐν τῷ ζέοντι ὕδατι, δι' ἀποψύξεως. Οὐδὲν τῶν ἀλκαλοειδῶν τούτων ἀνελύθη.

“Ὅτι τέλος, εἰς τοὺς πνεύμονας καὶ τὴν καρδίαν ἐμπεριέχεται μικρὰ ποσότης νευρίνης.

Συμπεραίνουσι δὲ οἱ συγγραφεῖς, ὅτι ἡ φύσεως ἀλκαλοειδοῦς ἀρχικὴ οὐσία, ἢ ἐν τοῖς ζῴκοις ἰστοῖς, ὑπάρχουσα, εἶναι ἡ νευρίνη προερχομένη ἀπὸ τῆς ἀποσύνθεσεως τῆς λεκυθίνης τόση μᾶλλον ἄφθονος ὅσον καὶ ἡ ἐξ ἧς παράγεται. Ζήτημα μὴ λυόμενον ὑπ' αὐτῶν εἶναι ἂν ἡ νευρίνη συνοδεύεται πάντοτε καὶ ὑπὸ ἕλους ἐτέρου ἀλκαλοειδοῦς δυσκόλως διὰ τῶν ἀντιδραστηρίων ἀποχωριζομένου, ἄλλως ὅμως ἡ νευρίνη ἕνεκα τῆς μικροτά-

της ποσότητος εἰς ἣν εὐρίσκεται στερεῖται σπουδαιότητος εἰς τὴν τοξικολογίαν.

Σημειωτέον ὅτι οἱ περὶ ὧν πρόκειται συγγραφεῖς παρημέλησαν τὰς ἀπὸ τῆς κατὰ φύσιν μυκτικῆς σαρκὸς οὐσίας, ὡς ἄλλοτε ὁ Liebig ἐξήτασεν, τῷ δὲ 1883 οἱ Gnapreschi καὶ Mosso ἐπιληφθέντες τῆς μελέτης ταύτης κατώρθωσαν μὲν νὰ ἐξαγάγωσιν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῶν σαρκῶν τοῦ βοῦς τὴν *Μεθυλυδαρτοίνην*, $C^1H^6AZ^2O^2$, ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὴν σύνθεσιν.

σῶμα ὅπερ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν οὐραϊδῶν καὶ κεῖται μεταξὺ τῆς κρεατινίνης, σαρκοσίνης καὶ οὐρίας, δὲν ἀνευρον ὅμως κυρίως εἰπεῖν ἀλκαλοειδῆ.

«Πιθανῶς λοιπόν, λέγουσιν οὗτοι, αἱ νωπαι ζωϊκαὶ οὐσίαι ἢ οὐδὲν ἢ ἐλαχίστην ποσότητα ἀλκαλοειδῶν βάσεων ἐνέχουσιν, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι προέρχονται ἢ ὡς ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τῶν λευκωματωσειδῶν οὐσιῶν, καὶ δὴ κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ἀτμούτρου ἐξάτμισιν μεγάλων ποσοτήτων ὑγρῶν ὧν χρῆσις γίνεται εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν κρεάτων ἐν μεγάλῃ ποσότητι.»

Μετὰ τὰ ἐκτεθέντα ὑπολείπεται μοι νὰ ἐκθέσω τὰς ἀπὸ τοῦ 1881 καὶ ἐντεῦθεν θετικὰς ἐργασίας μου, ἐξ ὧν συμπεραίνω ὅτι ἀκκταπαύστως σχηματίζονται ἐν τῷ ὄργανισμῷ ἀλκαλοειδῆ ἀπὸ τῶν πρωτεϊκῶν οὐσιῶν συγχρόνως τῇ οὐρίᾳ καὶ τῇ ἀνθρακικῇ δέξει. Ἐπειδὴ δὲ αἱ νέαι αὗται οὐσίαι, αἱ διαρκούσης τῆς ζωῆς παραγόμεναι, ὀρμῶνται ἀπὸ τῶν λευκωματωσειδῶν οὐσιῶν ἀπεκάλυσα αὐτὰς *Λευκωματίνης*

(ἀκολουθεῖ) Γ.

ΤΑ ΒΑΚΤΗΡΙΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΥΘΡΑΣ.

ὑπὸ Π. ΠΑΜΠΟΥΚΗ

(Ἔργα εἰς τὴν παθολογικοανατομικῆν ἐργαστηρίῳ τοῦ καθηγητοῦ Cornil).

Μετὰ τὰς ἀνακαλύψεις καὶ τὰ ἔργα τοῦ Pasteur, ἡ μελέτη ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς τῶν χοίρων μοιραίως προώριστο νὰ δεχθῆ τὴν ἄθησιν, ἣτις τοσοῦτον βαθέως μετέτρεψε τὴν ἐμβριθῆ σπουδὴν ἀπασῶν τῶν μολυσματικῶν νόσων.

Ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ δὲν σκοποῦμεν νὰ ἐκθέσωμεν τὰ συμπτώματα τῆς νόσου, ἅπερ εἴτι πασίγνωστα ἀρκούμεθα νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἡ ἐμφάνισις ἐρυθρῶν κηλίδων ἐπὶ τοῦ δέρματος, τὰ συμπτώματα ἐντερικῶν ἐξελκώσεων, φλεγμονῆς τοῦ περιτονίου καὶ πνεύμονος ἀποτελοῦσι τὰ κύρια σημεῖα, δι' ὧν ὀρίζεται ἡ διάγνωσις.

Ἐνταῦθα μόνον τὴν αἰτίαν τῆς ἐρυθρᾶς ἐπιθυμοῦμεν ἰδίως νὰ σπουδάσωμεν ἔπειδὴ δ' ἡ νόσος αὕτη ἐστὶ μολυσματικὴ, ἀνεζητήθη τὸ μικροβιον αὐτῆς.

Ὁ Klein τῷ 1878 ἀνέφερε τὴν παρουσίαν βακτηριῶν, τοσοῦτον ἐπιμήκων καὶ παχειῶν ὅσον τὰ νήματα τοῦ *Leptothrix buccalis* ἐν τῷ βιβλίῳ αὐτοῦ «Μικροβία καὶ νόσοι» ἐσχεδίασε βακτηρίας ἐπιμήκει; ἀποληγούσας εἰς ἄκρα στρογγύλα, ὁμοιοζύσας δὲ πρὸς τὰς *bacterium leuina* ἀλλ' αἱ βακτηρίαὶ αὗται δὲν ἀποτελοῦσι τὴν αἰτίαν τῆς ἐρυθρᾶς.

Τῷ 1882 ὁ Detmers ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὁ Thuillier ἐν Γαλλίᾳ ἀνεκάλυπτον στρογγύλον μικροβιον.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1883 ὁ Pasteur ἀνέγνω ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν ὑπόμνημα, δι' ὃ ἀνεκοίνου τὴν ἐξασθένειν τοῦ ἰοῦ τῆς ἐρυθρᾶς τῶν χοίρων διὰ τῆς διόδου αὐτοῦ ἐν τῷ ὄργανισμῷ τῶν κονίκλων. Ὁ ἐμβολιασμός καλλιέργειας αἵματος ἐμβολιασμένων κονίκλων τοῖς χοίροις παρήγε νόσον ἐξ ἧς δὲν ἀπέβλησκον καὶ ἣτις προσφύλαττεν αὐτοὺς τῆς ἐρυθρᾶς· αὕτη ἦν ἡ πρώτη ἀνακοίνωσις τοῦ Pasteur ἐπὶ τῆς ἐξασθέσεως τῶν ἰῶν διὰ τῆς διόδου ἀπὸ ἐνὸς γένους εἰς ἕτερον ἐν ταῖς καλλιέργειαις τοῦ αἵματος κονίκλων, τὸ μικροβιον μεταλλάσσει μικρὸν τὴν ὄψιν, καθίσταται παχύτερον τοῦ ἐν τοῖς χοίροις καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ ἀριθμοῦ 8.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ Klein ἐπιμένει ὅτι ἡ αἰτία τῆς νόσου ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς βακτηρίας αὐτοῦ.

Ἐσχάτως οἱ Loeffler καὶ Schütz²⁾ ἀνεκάλυψαν ἐν τῇ ἐρυθρᾷ βακτηριδία λεπτότατα ὁμοία πρὸς τὰ τῆς σηψαιμίας τῶν μυῶν (*septicémie des souris*)· ὁ Schütz δοξάζει ὅτι ἡ ἐρυθρὰ παράγεται ἐκ τῶν βακτηριδίων τούτων, κατώρθωσε δὲ διὰ τῆς ἐνοφθαλμίσσεως τῶν καθαρῶς καλλιεργῶν τῶν νὰ μεταδώσῃ τὴν ἐρυθρὰν εἰς χοίρους, ὅτινες ἔθλον ἐξ αὐτῶν ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων ἡμέρων.

Ὁ Babes παρετήρησεν ἐπίσης τὰ λεπτὰ ταῦτα βακτηριδία εἰς νεκροψίαν χοίρου, προσβεβλημένου ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης, ἐν τῷ δέρματι, ἐν τῷ πνεύμονι τῷ πνευμονίοντι καὶ ἑτέροις ὄργανοις· μάλιστα καὶ παρεσκεύασε διὰ τὴν δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ περὶ μικροβίων βιβλίου τῶν Cornil καὶ Babes σχέδια, ἅπερ εὐμενῶς μοι ἀνεκοινώθησαν.

1) Γαλλικὴ μετάφρασις, 1885.

2) Ἔργα τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Koch· ἀνάλυσις ἐν τῇ ἐφημερίδι «Comptes rendus des seances medicales» Ὀκτώβριος 1885.

Ὁ Κοῦκ, ὁ διευθύνων τὸ ἐργαστήριον τοῦ Pasteur, εὐηρεστήθη νὰ μοι παρῶσχη κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ὀκτωβρίου 1885 διάφορα τεμάχια ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου ἀνήκοντα εἰς χοῖρον θανόντα ἐξ ἐρυθρᾶς τρεῖς ἡμέρας μετὰ ἐνοφθαλμισμῶν διὰ δηλητηριώδους καλλιεργίας· ἐκτοτε ἐπεξεργάσθη διχοφύρου τομὰς καὶ διχοφύρους χρωματισμούς· τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ ἐπέτυχον κάλλιον διὰ τῆς ἐξῆς μεθόδου.

Ἄπλοῦς χρωματισμός. — Ἐθετον τὰς τομὰς ἐν διαλύσει ἰσορῶν B d'Erlich (ἐπι 15—20 ὥρας, μεθ' ὅ τὰς ἐπλυνον δι' ἀπεσταγμένου ὕδατος (ἐνέχοντος σταγόνας τινὰς τῆς διαλύσεως Gramm) καὶ τὰς ἔφερον εἰς τὴν διάλυσιν Gramm (ἰώδιον 1, ἰωδιούχον κάλιον 2, ὕδωρ 300 γρ.) ἐπὶ 7 λεπτά· εἶτα ἀποχρωματισμὸς δι' ἄπλου οἴνοπνεύματος ἐπὶ 1—2 ὥρας ἀναλόγως τῆς πυκνότητος τοῦ παρασκευάσματος, δι' ἀκράτου οἴνοπνεύματος καὶ ἀποστάγματος καρυοφύλλου· τέλος ἀποξηραίνω τὸ παρασκευάσμα διὰ μετρίου βεύματος ἀέρος καὶ διὰ βελσάμου Canadadiα-λολυμένου ἐν ξυλελαίῳ κλείω αὐτήν· ἐθεώρησα καλὸν νὰ ἐπιμείλω ἐφ' ὧλων τούτων τῶν λεπτομερειῶν, καθότι ἡ ἐλαχίστη ἐπεξεργασία λησμονηθεῖσα ἢ μὴ δεόντως τελουμένη προκαλεῖ ἀτυχεῖαν τῶν ζητουμένων.

Διπλοῦς χρωματισμός. — Καίτοι ἐχρωμάτιστα διάφορα τεμάχια διὰ τῆς πικροκαρμινικῆς ἀμμωνίας, ἐν τούτοις παρετήρησα ὅτι πολλὰ μικροβία ἀπώλλοντο· ἰδοὺ ἄλλως τί ἔπραττον· μετὰ τὴν ἀπλήν χρῶσιν καὶ τὴν ἀποχρωματισμὸν δι' ἀκράτου οἴνοπνεύματος ἔθετον τὰ παρασκευάσματα εἴτε ἐν ἀπεσταγμένῳ ὕδατι μετὰ τινων σταγόνων (8—10) πικροκαρμινικῆς ἀμμωνίας ἐπὶ 20 ὥρας, εἴτε ἐν ἀδύλῳ πικροκαρμινικῆς ἀμμωνίας ἐπὶ 2—3 λεπτά μόνον, μεθ' ὅ εἰς τὰ δύο οἴνοπνεύματα καὶ τὸ σύνθηδες βάλσαμον.

Ἐπὶ δὲ των σχεδὸν τῶν παρασκευασμάτων, ἄπερ ὁ καθηγητῆς Cornil εἶχε τὴν εὐαρέσκειαν νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἐξετάσω, εὔρομεν βακτηρίδια λεπτότατα ὅμοια τοῖς ἀπὸ σηψαμίας τῶν μυῶν, τὰ μικρότερα ἐξ ὧων μέχρι σήμερον γνωρίζομεν, κατὰ τὴν ἔκφασιν τοῦ Cornil. Τὰ βακτηρίδια ταῦτα ἐνέχοντο σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐντὸς τῶν τριχοειδῶν ἀγγείων ἢ καὶ ἄλλων μικρῶν ἀγγείων ἀνευρυσμένων ἕνεκα τῆς φλεγμονῆς· ἐν τούτοις παρετήρησαμὲν τινὰ καὶ ἐν τοῖς λυμφατικοῖς διαστήμασι τοῦ συνεκτικῆς ἴστος καὶ ἐντὸς τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων καὶ ἐν τισὶν ἐπιθηλιακοῖς κυττάροις τῶν πνευμονικῶν κυψελίδων τῶν ὑπὸ πνευμονίας προσβεβλημένων.

Ἐπὶ τῶν διχοφύρων τομῶν τοῦ δέρματος παρετήρησα μικρὰ τριχοειδῆ ἀνευρυσμένα ἀγγεῖα πλήρη κατὰ τὸν τρόπον ὑπὸ ἀθροίσματος βακτηριδίων· ἐπίσης παρετήρησα λευκὰ αἰμοσφαίρια, ὧν τινὰ οὐ μόνον περικυκλοῦνται ὑπὸ βακτηριδίων, ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς πεπληρωμένα· ἐξ αὐτῶν εἰς· τινὰ

τούτων ἐνέχουσι κεχρωματισμένας κοκκιάσεις, αἵτινες οὐδὲν ἕτερόν εἰσιν ἢ κοκκία τῶν πυρηνίσκων.

Ἐν παρασκευάσματι μικρᾶς ἀρτηρίας εὔρον ἄθροισμα βακτηριδίων πληρῶν τὴν κοιλότητα αὐτῆς.

Ἐν παρασκευάσματι πνεύμονος παρετήρησα ἐν τοῖς ἀποκεχρωματισμένοις πνευμονικοῖς διαφράγμασι τριχοειδῆ ἐλικοειδῆ ἀγγεῖα προσέχοντα τῆδε κακίαι ἐν τῇ τῶν κυψελίδων κοιλότητι· τὰ ἐν τοῖς τριχοειδέσι τῶν κυψελίδων λευκὰ αἰμοσφαίρια ἐνεῖχον τινὰ μὲν ποσότητα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον μεγάλην βακτηριδίων πάντως λεπτοτάτων, τινὰ δὲ μόνον μικροῦς κόκκους ὧν τὸ πάχος δὲν υπερβαίνει τὸ τῶν ἐλαχίστων βακτηριδίων· οἱ τοιοῦτοι κόκκοι εὐκρινῶς διακρίνονται τῶν ἀπὸ πυρηνίσκων τοιοῦτων, καθότι οἱ τελευταῖοι εἰσι, ὀγκώδεις καὶ ἀκριβῶς σφαιρικοί. Τὰ βακτηρίδια ἄπερ ἐλευθέρως κυκλοφοροῦσιν ἐν τοῖς ἀγγείοις εἰσὶν ἐπιμήκητερα καὶ ἦττον λεπτά τῶν ἐν τοῖς αἰμοσφαίριοις ἐγκλεισμένων· πιθανῶς τὰ λευκὰ αἰμοσφαίρια ἄπερ ἀνυμύωσι βακτηρίδια, καταστρέφουσι καὶ κατατρώγουσιν αὐτὰ, ὅθεν ἐξηγεῖται ἡ λεπτότης αὐτῶν καὶ ἡ ἀναγωγή εἰς κοκκιάσεις τοσοῦτον μικρᾶς, ὥστε ὁμοιάζουσι λεπτῇ κόνει· ἴτως συμβαίνει ἐνταῦθα φαινόμενον ὅμοιον τοῖς παρατηρηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Metschnikoff ἐν τῇ ἀπορροφῇ τῶν βακτηριδίων τοῦ ἀνθράκος ὑπὸ τῶν μεταβατικῶν κυττάρων τοῦ βατράχου.

Ἐν τομῇ γαγγλίου φλεγμαίνοντος παρατηροῦμεν σειρὰν τριχοειδῶν ἀγγείων τοσοῦτον πεπληρωμένων ὑπὸ βακτηριδίων, ὥστε κατὰ τόπους δὲν δύναμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸ σχῆμα αὐτῶν.

Ἐπὶ παρασκευασμάτων τεμαχίων τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Cornil, παρετήρησαμὲν τὰ αὐτὰ βακτηρίδια.

Ἐξητάσαμεν τὸν πνεύμονα καὶ τὴν νεφρὸν χοίρου προσβεβλημένου ὑπὸ ἐρυθρᾶς ἐπὶ τεμαχίων ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Cornil, παραδοθέντων δὲ παρὰ τοῦ NoCARD· ἐπὶ παρασκευασμάτων πνεύμονος εἶδομεν τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα τῶν κυψελίδων ἐνέχοντα βακτηρίδια μεμονωμένα ἢ ἐν ἀθροίσματι, πρὸς δὲ καὶ λευκοκύτταρα ἐνέχοντα λεπτότατα βακτηρίδια ἢ κοκκιάσεις. Καὶ ἐν τῷ νεφρῷ τὰ τριχοειδῆ ἀγγεῖα τῶν μαλπιγείων σωμάτων καὶ τὰ τῶν οὐροφόρων σωληνίσκων παρεῖχον ομάδας βακτηριδίων, ἄπερ τὰ ἐπλήρου κατὰ τὸν τρόπον· τὰ βακτηρίδια ταῦτα συναγμένα κατὰ δέματα ἦσαν ἐν γένει ἀρούνητος ἐπιμήκη.

Διὰ τῶν μελετῶν τούτων ἐπιβεβαιοῦνται αἱ ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ τοῦ σχήματος τῶν βακτηριδίων τῆς ἐρυθρᾶς τελευταῖαι ἔρευναι.

Συμφιλίως θεραπεία. — Ἐπὶ μὲν τῆς τῶν παιδῶν σπιρίδος καὶ τῶν βαρειῶν περιπτώσεων ὁ Diday παραινεῖ ἐν ἀρχῇ τὴν χρῆσιν δύο

δεκάτων πέμπτων τοῦ σιταρίου ἀγνης ὑδραργύρου, ἢ ἐν πέμπτων τοῦ σιταρίου ἐκ τοῦ διαλυτοῦ τοῦ Hahnemann ὑδραργύρου, εἰς τρεῖς δόσεις ἐντός εἰκοσιν καὶ τεσσαρῶν ὡρῶν, ἢ δόσις αὕτη ἀυξάνεται κατὰ ἐν δέκατον πέμπτων τοῦ σιταρίου ἀνά πᾶσαν τρίτην ἡμέραν μέχρις ἐπαισθητοῦ ἀποτελέσματος εἴτε ἐπὶ τοῦ στόματος εἴτε ἐπὶ τῶν σφιλικῶν φαινομένων, ὅτε ἐλαττοῦται ἡ ἡμερησία δόσις βαθμηδὸν, διατηρουμένου πάντοτε μετρίου τῶν οὐλῶν ἐρεθισμοῦ. Συγχρόνως ἀπαξ δι' ἡμέρας ἐνεργοῦνται ἐντρίψεις δι' ἐνὸς ἕως δύο γραμμῶν ἀπλῆς ὑδραργυρικῆς ἀλοιφῆς, βραδύτερον δὲ καὶ διὰ μεγαλητέρας ποσότητος ἂν ἡ ἀνάγκη. Κατὰ πᾶσαν δὲ δευτέραν, τρίτην, ἢ τετάρτην ἡμέραν ὁ πάσχων λούεται ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ἐν χλιαρῇ λουτρῇ περιέχοντι δύο γραμμῶν ἀγνης ὑδραργύρου, ἢ καὶ ἀναλόγως τῆς ἡλικίας 4 ἕως 6 γραμμῶν. — Ἐσω ἀναγράφεται τὸ ἰωδιούχον κάλιον ἐν ἀρχῇ μὲν ὅσον σιταρίου μετέπειτα δὲ καὶ πλεόν, εἰς τὰς πολλὰς τῶν περιπτώσεων μίγμα ἰωδιούχου καλίου καὶ ὑδραργύρου ἀποβαίνει τὰ μάλιστα ὠφέλιμον, ὡς ἔ. π. ὑγρὸν τοῦ Van Swieten ἀνὰ μικρὸν κοχλαρίον μετὰ γάλακτος, καὶ ἰωδιούχον κάλιον ἐν διαλύσει. Ἄπασα ἡ θεραπεία κανονίζεται πρὸς τὴν ἡλικίαν, τὴν ἕξιν, καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ πάσχοντος.

Ἐπὶ δὲ τῆς τῶν ἐνηλίκων σφιλικῆς κατὰ τὸν Rollet ἀρμόζει κατὰ τὴν πρώτην τῆς νόσου περίοδον ὁ ὑδραργύρος μέχρι τελείας ἐξερανίσεως τοῦ ἔλκου, τῆς σκληριάσεως, τῆς λυμφογχειρίτιδος καὶ τῆς ἀδενίτιδος ὅτε μετριαζομένης τῆς δόσεως τοῦ ὑδραργύρου συνδυάζεται μετ' αὐτοῦ ὁ περουνικός φλοιὸς καὶ ἄ τωνατικά ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον μῆνας. Ἐπὶ ἡπίων δευτερογενῶν συμπτωμάτων, ὡς βλενωδῶν πλακῶν κατὰ τὰ παρίσθημα, ἐξανθήματα, σφιλικῶν, ἐτχάρων εἰς τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, ὁ ὑδραργύρος δίδεται εἰς δόσεις γεννησιότερας μετὰ τοπικῆς καταλήλου θεραπείας· παρελθόντων δὲ τῶν προσημειωθέντων φαινομένων ἐλαττοῦται ἡ δόσις τοῦ φαρμάκου καὶ παρατείνεται ἡ χρῆσις αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς εἰσέτι μῆνας. Τοῦ χρόνου τούτου παρελθόντος, εἴτε ἀναφανῶσι δευτεροπαθῆ φαινόμενα, εἴτε μὴ, ἀναγράφεται τὸ ἰωδιούχον κάλιον ἐπὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἑβδομάδας, μετὰ μῆνα δὲ τέλος ἐπαναλαμβάνεται πάλιν ἡ διὰ τοῦ ὑδραργύρου θεραπεία ἐπὶ τέσσαρας τοῦλάχιστον ἑβδομάδας. — Κατὰ τὴν δευτέραν τῆς νόσου περίοδον ἡ αὕτη ἐνδείκνυται θεραπεία. — Κατὰ δὲ τὴν τρίτην περίοδον ἐξαιρέτως ἐνδείκνυται τὸ ἰωδιούχον κάλιον ἐπὶ μακρὸν χρόνον μὴ ἐκ τῶν προτέρων δριζύμενον ἐν τέλει δὲ ἀναγράφεται καὶ διὰ τοῦ ὑδραργύρου θεραπεία.

Θεραπεία τῆς κατὰ πλάκας ἀλωπεκίας. — Ἐπὶ ἀλωπεκίας

κατὰ πλάκας τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς ὁ Tilburg Fox παραινεῖ τὴν πλύξιν τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς ἐξῆς διαλύσεως:

Rp. Tinctur. nuc. vomic. Unc. ʒi.
 » Cantharid. » »
 Glycerin. aa. Dr. 3.
 Acet. stillatit. Unc. ʒi.
 Aq. Rosar. » 6.
 M. D.

Ἄν δὲ εἰς τὰς ρίζας τῶν τριχῶν ἀνευρίσκονται σπόροι παρασίτου, διαβρέγεται ἡ πάσχουσα χώρα καθ' ἑσπέραν διὰ τῆς ἐξῆς διαλύσεως:

Rp. Mercur. Sublim. corros. Gr. 1.
 Soly. in
 Aq. Rosar. Unc. ʒi.
 M. D.

Θεραπεία τοῦ κατὰ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς ἐκζέματος. — Ἀφοῦ δις ἢ τρις ἀποπλυθῆ καλῶς ἡ κεφαλή διὰ μέλανος σάπωνος ἐπαλείφεται καθ' ἑκάστην ποσὴν ἀνάλογον ἐκ τῆς ἑτέρας τῶν κάτω ἀναγεγραφομένων ἀλοιφῶν, ὧν ἡ δευτέρα εἶναι μάλλον ἐπιφαντικῆ.

Rp. Acid. Salicylic. Gr. 12.
 Vaselin. Unc. 1.
 Tinctur. Benz. Gut. 20.
 M. f. Unguent.
 D.
 Rp. Acid. Salicylic. Scr. 1.
 Amyl. » »
 Flor. Zinc. aa Unc. ʒi.
 Vaselin. » 1.
 M. f. Unguent.
 D.

Γ,

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

SIROP D'HYPO-PHOS-PHITES DE FELLOWS.

Παρασκευαζόμενον ἐν Νέα Ὑόρκη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ

JAMES FELLOWS.

Τὴ περι οὗ πρόκειται σκεύασμα ἐνέχει·

Ἐὰ κυριώτερα τοῦ ζωϊκοῦ ὄργανισμοῦ συστατικὰ, Κάλιον καὶ Τίτανον. Ὁξειδωμένας ἐνώσεις, Σίδηρον καὶ Μαγγανήσιον Ἰονικὰ, Κινίνην καὶ Στρυχνίνην. Καὶ τὸ ζωϊκὸν θεμελιώδες συστατικόν, τὴν Φώσφορον.

Διαφέρει πάντων τῶν ἄλλων ὁμοταγῶν σκευασμάτων διότι εἶναι εὐάρεστον τὴν γαστρὶν, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ στομάχου εὐνοικῶς, καὶ οὐδὲν ἐπιγίνεται κακὸν ἀπὸ τῆς παρατεταμένης αὐτοῦ χρήσεως.

Μεγάλην ἐκτίσασα ὑπόληψιν ἐν Ἀμερικῇ καὶ Ἀγγλίᾳ δ.δ. τὸ νύσιμον τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς φθίσεως, τῆς χρονίας βρογχίτιδος καὶ ἐτέρων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων παθήσεων. Οὐχ' ἤττον δὲ ὠφελεῖ καὶ κατὰ ποικίλων νευρικῶν νόσων, ὡς καὶ κατὰ τῆς ἀτονίας. — Αἱ θεραπευτικαὶ αὐτοῦ ἐνέργειαι ἀποδοτέαι εἰς τὰς τονωτικὰς καὶ θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας δι' ὧν αἱ διάφοροι ὀργανικαὶ λειτουργίαι ἐπανέρχονται εἰς τὸ κατὰ φύσιν. Οὕτω καθ' ἃς περιπτώσεις ἐνδείκνυνται ἢ τῆς ἐννευρώσεως τόνωσις διὰ τονωτικῆς θεραπείας, τὸ σκεύασμα τοῦτο εἶναι τὰ μάλα ὠφέλιμον. Ἐνεργεῖ ταχέως, διεγείρει τὴν βρεξίν, ρυθμίζει τὴν πέψιν, διευκολύνει τὴν ἀπορρόφησιν καὶ μετὰ τῶν θρεπτικῶν οὐσιῶν μεταβαίνει εἰς τὴν κυκλοφορίαν. Ἐπίσης ὠφελεῖ καὶ κατὰ τῶν φρενοπαθειῶν καὶ ἐν γένει πάσης νευρικῆς παθήσεως.

Ἐκάστη φιαλὴ περιέχει 8 οὔγκιας, ἤτοι 50 περίπου δόσεις.

Ἐύρισκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ κ. Κ. Ὀλυμπίῳ. Πᾶσα περι τοῦτου ἀγγελία ἔρριστα μόνον διὰ τὰ ἰατρικὰ περιοδικά.

COMPAGNIE DES VASELINES FRANÇAISES.

Ἐμβλημα Πητροελαϊνῆ (Pétroleine).

Ἀδελφῶν LANCELOT καὶ Σας.

Χημικοῦ, φαρμακοποιῦ, διδάκτορος ἰατρικῆς τῆς ἐν Παρισίοις ἰατρικῆς Σχολῆς.

Διπλωμα τιμητικὸν ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἔργων 1885.

Παρίσι, 15 Rue de l'Échiquier. — Ἐργοστάσιον ἐν Aubevilliers (Seine).

Λονδίνον, 108. London Wall.

Τῆς Πητροελαϊνῆς χρῆσις γίνεται εἰς τὰ φαρμακευτικὰ σκευάσματα.

Ἡ Πητροελαϊνῆ, ἢ Γαλλικὴ Βασελλίνη, ἥς χρῆσις γίνεται ἐν ἀπείρῳ τοῖς νοσοκομείοις τῶν Παρισίων, εἶναι οὐδετέρα, ἀχρὸς ἢ μωρὰ τὴν γαστρὶν,

διὰ τῶν χαρακτήρων δὲ τούτων γνωρίζεται ἀπὸ πάσης παραποιήσεως ἢ νοθείας. Μεγάλην γίνεται αὐτῆς χρῆσις εἰς τὴν ἰατρικὴν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν κακῆς φύσεως πληγῶν, θεραπεύει δὲ ταχέως Ἐγκαύματα, Ραγάδας τῶν μαστῶν Ῥογγῆς, Εὐλόγιαν, Ἐρυσίπελας, Πιτυρίασις, Ἐκέμα καὶ πᾶσαν ἄλλην ἐν γένει νόσον τοῦ δέρματος. Μεγάλης χρησιμότητος εἶναι καὶ εἰς τὴν μυροποιίαν. Οὐδέποτε ταγγίζει. Ζητητέα ἢ ὑπογραφὴ LANCELOT et Cie.

Ἐν Ἀνατολῇ εὔρηται ἐν τῇ Φαρμακευτικῇ ἀποθήκῃ ἐν Κωνσταντινουπόλει Grand'Rue de Galata. 35.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΙΑ (OFFICINE)

ἢ Συλλογὴ τῶν κατὰ τὴν πρακτικὴν φαρμακοποιίαν.

Διαλαμβάνουσα

Περὶληψιν ἀπατῶν τῶν φαρμακοποιῶν, τῶν ἰατρικῶν καὶ φαρμακευτικῶν συνταγολογίων τῶν διαφόρων ἐπικρατειῶν· Τοξικολογίαν, ἢ τὸν τρόπον τοῦ ἀνιχνεύειν τὰ δηλητήρια· Φαρμακευτικὰς δοκιμασίας· Φαρμακοποιίαν κτηνιατρικῆς, ὁμοιοπαθητικῆς· Θεραπευτικὸν ἐγκόλπιον, ἀπαντὰ τὰ νέα φάρμακα· γενικὴν τῶν φαρμάκων διατίμησιν.

ΥΠΟ DORVAULD.

*Ἐκδοσις 10ῃ ἐντελῶς ἀνασκευασθεῖσα· ἐκ 1000 σελ. κείμενον. Σχήματα ἐν τῷ κειμένῳ. Ἔσθη ὀνοματολογία.

Εὔρισκεται ἐν Ἑλλάδι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γαληνοῦ.

ἈΓΓΕΛΙΑΙ διὰ τὸν Γαληνὸν εἶναι δεκταὶ εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ δδ. Πίνακοτῶν 8, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς EASTERN AGENCY-Karakeny Deirmen Han.

Ἡ διεύθυνσις EASTERN AGENCY ἐπιφορτίζεται τὰς ἀγγελίας διὰ τὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἡφημερίδας. Δίδει ἐμπορικὰς πληροφορίας περὶ Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὑποδεικνύει ἐπὶ τῇ αἰτήσει εἰς τὰ ἐν Εὐρώπῃ καταστήματα τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν κτανάλωσιν τῶν προϊόντων. Προμηθεύει τέλος ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς βιβλία, ἐργαλεῖα, καὶ παντὸς εἶδους ἀντικείμενα χρήσιμα εἴτε διὰ τὸ ἐπάγγελμα εἴτε διὰ τὴν ἰδίαν τῶν κκ. ἰατρῶν καὶ φαρμακοποιῶν χρῆσιν.

Νικοσιδη. — Ἀντίδοτον κατὰ τῶν κακῶν τῆς νικοτιανῆς εἰς τοὺς καπνίζοντας ἀποτελεσμάτων. Εὔρισκεται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῇ Διευθύνσει τοῦ Γαληνοῦ.

ΠΙΚΡΟΠΗΓΗ EN BUDE
Rakoczy
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΟΣ
 ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ LOSER

Τὸ αὐτοφυὲς πικρὸν ὕ-
 δωρ Rakoczy εἶναι ἐν
 τῶν πλουσιωτέρων εἰς
 στερεὰ συστατικά ὑδά-
 των, ἅτε δὴ περιέχον ἐν
 10000 μέρ. ἀπὸ 571
 μέρη στερεῶν συστατι-
 κῶν, καὶ προτιμᾶται ἐκ

τὰς νόσους τῆς κάτω κοιλίας διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἀφθονον
 θεικῶν μαγνήσιον, κάτριοι καὶ λίθιοι.

Ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς λοιπὰς πικροπηγὰς τὸ ὕδωρ

Rakoczy θεωρούμενον παρ' ἀπάντων τῶν ἰατρῶν ὡς τὸ πρωτεῖον προ-
 μάρτυ καὶ ὡς περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἢ χρῆσις τῶν πικρῶν ὑδάτων,
 διὰ καὶ ὡς τοιοῦτον συνιστᾶται καὶ ὑπὸ Ἀκαδημιῶν καὶ ὑπὸ ἰατρῶν
 ὡς ὑπὸ τῆς ἐν Βυλαπεστ ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, τῆς ἐν Παρισίαις
 ἀκαδημίας τῆς ἰατρικῆς, ὑπὸ τῶν ἰατρῶν Fauvel ἐν Παρισίαις, Charle-
 Ticheborn ἐν Λονδίῳ, Τριανταφυλλίδου καὶ Mordtmann ἐν Κωνσταν-
 τिनουπόλει, Zonpan ἐν Ἀδριανουπόλει, Salem pacha ἐν Καίρῳ, Schi-
 luss ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Zeissel καὶ Rokitansky ἐν Βιέννῃ, Seitz ἐν Μο-
 νάχῳ, Volil ἐν Κολωνίᾳ κλ.

Πωλεῖται ἐντὸς φιαλῶν προσφάτως ἐκάστοτε πληρουμένων παρ' ἅπα-
 σιν τοῖς καταστήμασιν τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, τοῖς φαρμακείαις καὶ
 φαρμακεμπορείαις.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κλινικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν προδιαθετικῶν αἰτιῶν τῆς φθίσεως τῶν
 πνευμόνων, ὑπὸ Σπυρίδωνος Ἰω. Κανέλλη, ἰατροῦ. Εὑρίσκεται
 παρὰ τῷ ἐν Ἀθήναις ἐμπόρῳ κ. Ἰω. Κανέλλη ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 111
 τιμωμένη δραχ. 1.

CH. FÉRE.—Traité élémentaire d'Anatomie médicale du Système
 nerveux. — Paris. 1886. I. V. in 8. avec 213 fig. dans le texte.
 Aux bureaux du progrès médical. Rue des Carmes 14. Prix.
 10 fr.

BOURNVILLE. — L'Année médicale. (Huitième année) 1885. —
 Paris 1886. Chez Pion. Rue Garancière. No. 8. et 10. — Prix. 4 fr.

Περικλέους Πατρικίου. — Τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν καὶ
 ἡ θεραπεία αὐτῶν. — Τόμος Α'. — Ἐν Ἀθήναις. 1885. Δρ. 12.
 Τοῦ αὐτοῦ. — Περὶ τῶν τραυμάτων καὶ τῆς θεραπείας
 αὐτῶν. — Μέρος Α' καὶ Β'. — Ἐν Ἀθήναις. — Δρ. ἐν ὄλῳ 15.